

Hajdy do postýlky

interaktivní kniha
pro děti

Poznámka pro předčítajícího: Tam, kde je červeně psaný text, nahradte jména a vyberte tvary slov tak, aby odpovídaly dítěti, kterému čtete. Příklad: Jestliže se vaše dítě jmenuje Pavel, místo v knize napsaného "Aničko, kde jsi byl(a)?" přečtete "Pavle, kde jsi byl?".

Haló, človíčku. Kdepak jsi? Ukaž se mi, ať si tě mohu pořádně prohlédnout. Koukni se na mě. Tady jsem! V knížce. Už tu na tebe čekám. Usměj se na mě trošku. Nebo víš co? Raději mi zamávej. Jejda, ty jsi ale **veliký(á)**. Že ty jsi zase o kousek **vyrostl(a)**? Ještě chvíli a budeš stejně **velký(á)** jako **tvůj táta (tvoje máma)**.

Víš, kdo já jsem? Já jsem skřítek a jmenuji se Hajdy. Bydlím v této knížce a čekám tu, až tvůj táta nebo máma zavolá: "Hajdy do postýlky". To abych za tebou mohl hupsnout pod peřinu. Pověz mi, **volal(a)** už dneska na tebe **táta (máma)** "Hajdy do postýlky"?

Ted' ti řeknu jedno velké tajemství. Raději ti ho pošeptám, ať ho nikdo neslyší. Nastav pěkně svoje ouško. Pořádně ho přilož k mé hlavičce. Musíš ho dát co nejbliž ke knížce. Už máš ucho nachystané? Tak dávej pozor, začínám šeptat tajemství. Já nejsem obyčejný skřítek. Já jsem skřítek kouzelný. Už můžeš ucho oddělat. **Potkal(a)** jsi už někdy kouzelného skřítky?

Tahle knížka také není obyčejná. Je to kouzelná knížka a je jenom pro tebe. Já tě totiž dobře znám. Dokonce vím, jak se jmenuješ. Ty se jmenuješ **Anička Nováková** a bydlíš v **Brně**.

Že jsem to řekl správně? **Narodil(a)** ses mamince a tatínkovi, kteří tě mají moc rádi. Také vím, jak vypadáš. Máš dvě ruce, krásné oči a na hlavě ti rostou vlasy. Tvoje nožky jsou moc neposedné. Pořád by jenom utíkaly. Ale teď je pěkně schovej pod peřinku, protože my dva dneska máme ještě moc práce. My totiž budeme hajdulíkovat. Umíš **Aničko** hajdulíkovat? Ty jsi ještě nikdy **nehajdulíkoval(a)**? Tak to já tě to naučím. Já, Hajdy Hajdulín, jsem totiž mistr světa v hajdulíkování.

Ale u hajdulíkování se nesmí spát. Takže ne abys **usnul(a)**. Ruku na to. Vidíš moji ruku na obrázku v knížce? Vlož svou ruku do mé a slib mi, že při hajdulíkování nikdy neusneš. Polož svoji ručku na knížku a řekni: "Slibuji ti, Hajdy Hajdulíne, že u hajdulíkování nikdy neusnu."

Aničko, chceš vědět, jaké mám hračky? Představ si, že mám medvěda. Je to hnědý plyšový medvěd a jmenuje se Brumla. On si totiž pořád něco brumlá. Nejčastěji si brumlá něco o medu. On má totiž med ze všeho nejraději. Brumla je tak velikánanánský, že na něm můžu jezdit jako na koníčkovi. Dokonce se na něm můžu i houpat.

Taky mám plyšovou myšku. Je růžová a krásně heboučká. Má černá blýskavá očka a někdy mě šimrá svými fousky. Beru si ji večer do postýlky a spíme spolu. Je to totiž myška hlídací. Hlídá mě, aby se mi v noci pěkně spinkalo.

Chceš ji **Aničko** vidět? Zkusíme ji spolu zavolat. Ale pořádně nahlas, aby to slyšela. Opakuj po mně. "Myško, pojď sem. Vylez ven. Neschovávej se. Neboj se a vylez. Ukážu ti **nového kamaráda (novou kamarádku)**. Jmenuje se **Anička**."

Už ji vidím. Na čem to ale jede? Na medvědovi. Myška si osedlala mědvěda Brumlu a jede na něm jako na koníčkovi. **Aničko**, tohle je moje myška. Jakkak se ti líbí? Ta má ale krásné oči, že? A jak je heboučká. Ještě nemá jméno. Poradíš mi, jak by se myška mohla jmenovat?

Aničko, a teď mi ukážeš ty svoje hračky, ano? Půjdeme se na ně spolu podívat. Já zavřu oči a ty mi řekneš, jaké hračky máš. Už mám oči zavřené. Tak povídej, kterou hračku máš nejraději. Jak ta tvoje nejoblíbenější hračka vypadá? Od koho jsi ji **doslal(a)**? **Aničko**, máš také nějakou hračku, která tě v noci hlídá?

Já jsem dostal nápad. Ten se ti bude, **Aničko**, určitě líbit. Co kdybychom se šli podívat za klaunem. Znáš klauna? Klaun je můj kamarád. Je kouzelný a má spoustu plyšáků. Bydlí tady kousek, ale dostat se k němu není vůbec jednoduché. Chodí se k němu totiž po čtyřech.

Takže si **Aničko** klekni na kolínka a po čtyřech (jako kočička) přetápej celou svou postýlku. Až budeš na konci, tak zazvoníme na klauna. Pořádně zvedej tlapičky a potichoučku, jako kočička. Ty ale pěkně řapeš. **Aničko**, umíš udělat kočičí hřbet? Ukaž mi to. Nahrb záda a pak je zase prohni. Ještě se pořádně protáhni a dořapej zpátky k **tátovi (mámě)**.

Teď můžeme zazvonit na klauna. Sáhni **tátovi (mámě)** opatrně na nos a zazvoň. Crrr. Nic, nikdo neotevívá. Asi jsi **Aničko** málo **zazvonil(a)**. Chyť znovu **tátu (mámu)** za nos, dlouze zazvoň crrrrrr a ještě k tomu zařukej **tátovi (mámě)** na čelo – ťuky ťuk.

Sláva, klaun nám otevřel. **Aničko**, představuji ti svého kamaráda klauna. Jmenuje se Albertó! Pěkně ho pozdrav a řekni mu, jak se jmenuješ. **Mluvil(a)** jsi už někdy s klaunem? Víš, kde Albertó bydlí? V maringotce – to je malý domeček na kolečkách. Albertó každý večer vystupuje v cirkusu. Vstoupí do manéže a baví lidi. Albertó umí rozesmát nejen děti, ale i jejich rodiče. Umíš **Aničko** někoho rozesmát? Dělat legraci je moc těžká práce. Ale dělat blbosti, to umí kdekdo.

Byl(a) jsi už někdy v cirkusu? Co se ti tam nejvíce líbilo? Albertó pracuje ve velikánském cirkusu. Mají tam deset koní, dva hady, osm pejsků, tři opice a dokonce i čtyři tygry. Víš, **Aničko**, kdo ještě pracuje v cirkusu? Krotitelé, akrobatky, žongléři, ředitel a hadí ženy. A ještě prodavač cukrové vaty. **Jedl(a)** jsi už někdy cukrovou vatu? Chutnala ti?

Když Alberta hezky poprosíš, tak ti ukáže své plyšové kamarády. Albertó má nejvíc plyšáků ze všech klanů. Má jich tolik, že by se mu ani nevešli do maringotky. Naštěstí zná tajné zaříkadlo, které všechny plyšáky zmenší tak, že vůbec nejsou vidět. Vidiš **Aničko** Albertóvi plyšáky? Podívej se pořádně. Opravdu nic nevidíš? Ani maličký kousíček? Albertó své plyšáky ukazuje jenom těm dětem, které nezlobí. **Aničko**, zlobíš někdy? A umíš být **hodná(ý)**? Ted' buď moc **hodná(ý)**, protože poprosíme Alberta, aby ti ukázal svoje plyšáky. Spoj ruce dlaněmi k sobě a zavři oči. Neotevírej je, dokud ti neřeknu. Ted' opakuj po mně: "Prosím klaune Alberte, ukaž mi své plyšáky, protože já dnes budu **hodná holka (hodný kluk)**".

Pozn.: Táto (mámo) ted' obrať stránku. Ale potichu, ať tě dítě neslyší.

Aničko, už můžeš otevřít oči. Koukni, kolik má Albertó plyšáků. Podívej, kde všude mu vykukují. Který plyšák se ti nejvíc líbí? Dovedeš je spočítat? Dokonce má stejnou myšku, jako mám já. Najdeš ji?

Jestlipak si **Aničko** umíš s plyšáky hrát? Já si tedy hrát umím. A víš, co mně vůbec, ale vůbec nebaví? Uklízet hračky. Tebe baví uklízení hraček? Ale já si svoje hračky vždycky uklidím, protože nechci, abych dopadl jako skřítek Hračkulín. Znáš skřítko Hračkulína? Že ne, tak to ti musím o něm povědět. Hračkulín je totiž můj kamarád a stalo se mu něco moc zajímavého. Tak si pěkně lehni, přikryj se peřinou a pozorně poslouchej.

O Hračkulínovi

Hračkulín byl skřítek, který si ze všeho nejraději hrál. Jeho pokojík byl plný hraček. Sotva ráno otevřel oči, hned si Hračkulín začal hrát. Nejdříve si vytáhl kostky, protože si z nich chtěl postavit obrovský hrad. Za chvíli ho ale kostky přestaly bavit a chtěl si hrát s autíčky. To bys **Aničko koukal(a)**, co ten měl autíček! Byla jich plná skříňka. Červená, žlutá, nákladáky, bagry a dokonce i dvě formule. Hračkulín si vysypal všechna autíčka ze skříňky na zem a začal si s nimi hrát.

Za chvíli do Hračkulínova pokojíčku přišla maminka a povídá: "Hračkulíne, máš tady rozházených moc hraček, uklid' si je." A měla pravdu. Po koberci se už nedalo ani chodit. Všude se povalovaly kostky a autíčka. Hračkulín mamince odpověděl: "Já si to uklidím. Ale později. Ted' nemám čas.

Uklidím to, až si dohraji s autíčky." A hrál si dál. Autíčka ho ovšem brzy omrzela. Napadlo ho, že by mohl uspořádat vojenskou bitvu. Nechal autíčka rozházená a na uklízení si vůbec nevzpomněl. Neměl totiž čas, musel vytáhnout obrovskou krabici plnou vojáčků, tanků a děl. Všechno to vysypal na stůl a začal válčit. Zanedlouho se ho maminka zase zeptala: "Hračkulíne, už sis uklidil ty hračky?" Hračkulín zalhal: "Ano maminko, už to mám všechno uklizené."

Hračkulín ještě chvíli válčil s vojáky a pak dostal chuť zadovádět si s plyšáky. Plyšáky měl naskládané na policičce. Bylo jich tam moc, skoro milión. Hračkulín si chtěl hrát se všemi najednou. Natáhl se proto na policičku a začal shazovat dolů jednoho plyšáka za druhým. Jenže se stalo něco hrozného!

Plyšáci mu začali padat na hlavu a Hračkulín spadl do neuklizených hraček. Těch se ale všude povalovalo strašně moc. Vždyť měl vytažené kostky, autíčka, vojáky, plyšáky a neuklidil si vůbec nic. A tak se Hračkulín začal v rozházených hračkách topit. Máchal kolem sebe rukama a volal o pomoc: "Mamíí, maminko. Zachraň mě. Já se topím v hračkách."

Maminka rychle přiběhla, aby Hračkulína zachránila. Ale nemohla se k němu dostat. Neuklizené hračky totiž zaplavily celý pokojík, a proto maminka nemohla otevřít dveře do pokojíčku. Hračkulín se topil víc a víc. Už mu z hraček vykouvala jenom hlava. Náhle zmizel v hračkách úplně. "On se určitě utopí," pomyslela si máma, "musím rychle něco vymyslet."

Už bylo zle, že nemohlo být hůř. A když je nejhůř, tak se volá Spasítko. Spasítko je kouzelný skřítek, který pomáhá těm, kterým je moc zle. Každému ovšem může pomoci jen jednou jedinkrát. Maminka tedy zavolala: "Spasítko, rychle přijď, Hračkulínovi je nejhůř. Pomoz mu prosím, nebo se utopí."

Skřítek Spasítko se v mžiku objevil. Neztrácel čas a rovnou začal kouzlit. Pomůžeš **Aničko** zachránit topícího se Hračkulína? Jestli ho chceš zachránit, tak musíš čarovat spolu se Spasítkem. Polož si jednu ruku na koleno. Druhou rukou si chyť nos. Zavři oči a opakuj po Spasítkovi čarovné zaříkání:

Kdo si hračky neuklízí,
ten v nich jednou snadno zmizí.
Každý zjistí nakonec,
pořádek je prima věc.

Spasítko poklepal kouzelnou hůlkou na neuklizené hračky a Hračkulín se přestal topit. Byl zachráněn. Ještě se ovšem musela uklidit ta velká hromada rozházených hraček. Kdo myslíš, **Aničko**, že tu hromadu hraček uklidil? Všechny hračky musel uklidit Hračkulín sám. Spasítko mu s uklízením nepomohl, protože Spasítko může každému pomoci jen jednou jedinkrát.

Hračkulín se tedy pustil do uklízení sám. Nejprve poskládal všechny plyšáky na poličku. Pak uložil vojáky do krabice. Potom dal autíčka do skříňky. Nakonec uklidil kostky. Konečně mohla do pokoje vstoupit také maminka. Trošku se na Hračkulína zlobila, ale i přesto mu dala velkou pusu.

Od toho dne si Hračkulín uklízí své hračky vždycky sám a hned. Ani mu to maminka nemusí připomínat. Dobře si totiž pamatuje, co se stane těm, kteří si své hračky neuklízí. A teď už to víš i ty, **Aničko**. Budeš si to pamatovat?

Já už jsem **Aničko** moc ospalý. Najdi mi, prosím tě, nějaké pěkné místečko, kde by se mi sladce spinkalo. Někde blízko tvé postýlky. Hezky mě tam ulož a zítra, až tvůj táta nebo máma zavolá: "Hajdy do postýlky", tak já za tebou hupsnu pod peřinu a můžeme spolu pokračovat v hajdulíkování.

Dobrou noc, **Aničko**. Doufám, že nebudeš dělat v posteli nějaké lumpárny. V noci se totiž musí pěkně ležet, aby tělo nabralo hodně síly. Kdo hezky v noci spí, tak hodně vyrostete a má dost síly, aby si mohl hrát celý den. Kdo ale nespí a skáče v posteli, bude malý jako trpaslík a slabý jako moucha. Takže už zavři kukadla a naber hodně energie na zítřejší hajdulíkování. Dobrou noc.

(c) Albert Bush